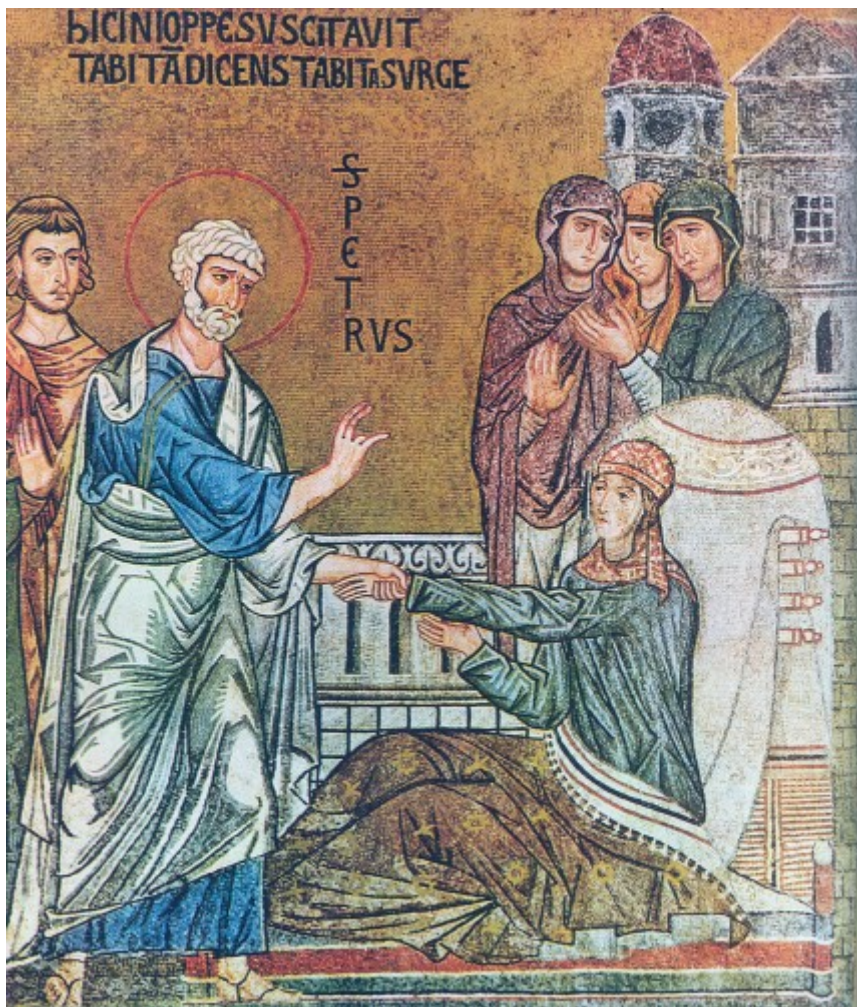
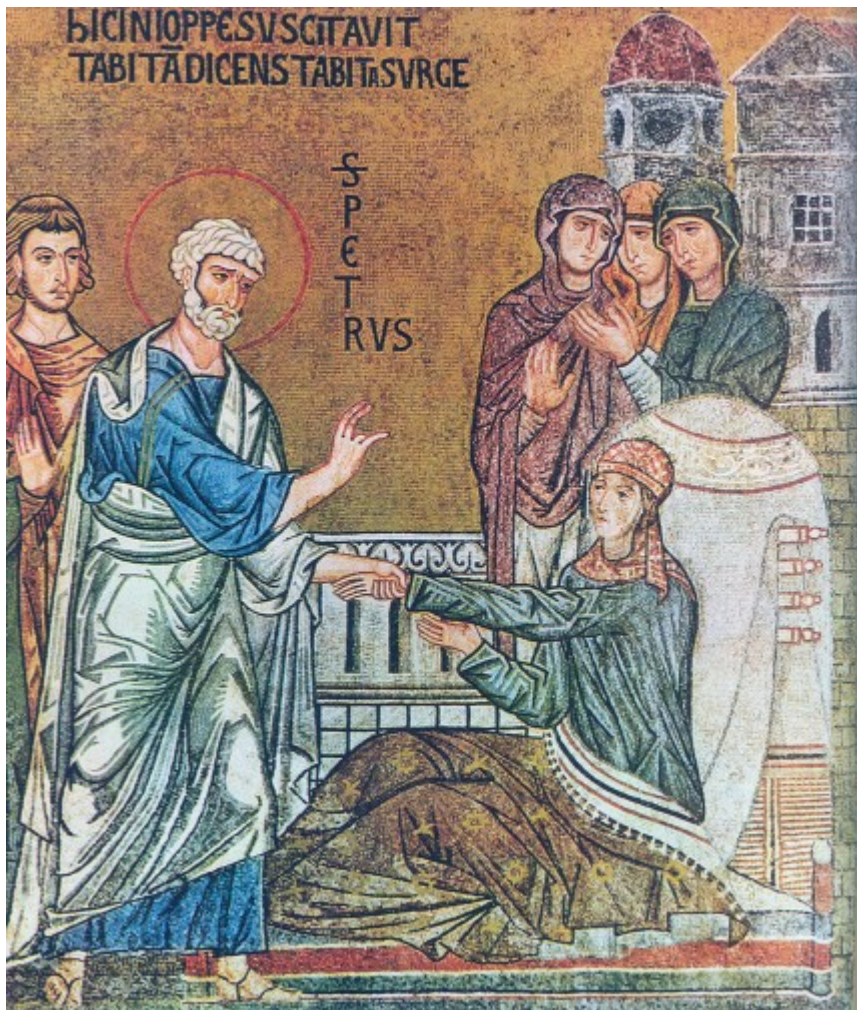

Μας είπαν κάτι όσοι αναστήθηκαν;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ανάσταση της Ταβιθά. Μωσαϊκό 17ου αι. Capella Palatina, Παλέρμο
Σικελία

Κανείς από τους νεκρούς που αναστήθηκαν από το Χριστό (υιός της χήρας της Ναΐν, θυγατέρα του Ιάειρου, τετραήμερος Λάζαρος) ή τους Αποστόλους (Ταβιθά, Ευτύχιος) δεν μας περιέγραψε τί συμβαίνει μετά την έξοδο της ψυχής από το σώμα. Πώς εξηγείται αυτό σε σχέση με τη σύγχρονη τάση προς περιγραφή τέτοιων εμπειριών;

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος δίνει την απάντηση. Μας λέει: «Εκείνο που δέχεται ο νους, ενώ έχει ο άνθρωπος τις σωματικές του αισθήσεις, έχει τη δυνατότητα να το ερμηνεύσει. Εκείνο όμως που θεωρεί ή ακούει ή αισθάνεται μέσα του, το οποίο ανάγεται στη χώρα του Πνεύματος, όταν επιστρέφει προς το σώμα, δεν έχει τη δυνατότητα να το διηγηθεί, αναφέρει δε μόνο ότι το είδε».

Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος δεν διηγήθηκε τίποτε απ' όσα του αποκαλύφθηκαν όταν «μεταφέρθηκε ξαφνικά στο παράδεισο και είδε και άκουσε λόγια που δεν μπορεί ούτε επιτρέπεται να τα πει άνθρωπος» (Β' Κορ. 12, 4).

Ο χριστιανός βέβαια που ζει μέσα στη Χάρη του Θεού και θέλει να χριστοποιηθεί, δεν έχει τέτοια ενδιαφέροντα. Δεν ερευνά δηλαδή αν κάποιος γύρισε από την «άλλη ζωή» για να μάθει μ' αυτό τον τρόπο τι γίνεται εκεί, αλλά αρκείται στον αποκαλυπτικό λόγο του Θεού, σ' αυτό που λέει το Ευαγγέλιο στην παραβολή του Πλουσίου και του Λαζάρου· «έχουν τα λόγια του Μωυσή και των Προφητών· ας υπακούσουν σε αυτά». Και ξέρουν πολύ καλά ότι «αν δεν υπακούνε στα λόγια του Μωυσή και των Προφητών, δε θα πειστούν ούτε κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς» (Λουκ. 16, 29-31). Πράγμα που σημαίνει ότι ο σαρκικός άνθρωπος δεν πρόκειται να πεισθεί, ούτε να πιστέψει, στη μεταθανάτια ζωή, έστω κι αν αυτόπτες μάρτυρες του διηγηθούν τα πιο φοβερά και παράξενα πράγματα. Είναι έτοιμος και έχει την προαίρεση να τα αποδώσει σε άλλες λογικοφανείς αιτίες.

Δηλαδή υπάρχει περίπτωση τα φωτεινά όντα που βλέπουν στις μεταθανάτιες εμπειρίες τους, όσοι φθάνουν ως εκεί να είναι δαίμονες που προσπαθούν να παραπλανήσουν την ψυχή, ακόμη και αυτή την ώρα;

Στο βιβλίο του Ιερομόναχου Σεραφείμ Ρόουζ, όπου γίνεται ανάλυση και αξιολόγηση των εμπειριών αυτών υπογραμμίζεται κατηγορηματικά ότι οι εμπειρίες και οι οπτασίες αυτές δεν είναι πνευματικές, αλλά είναι γήινες, «εκ του κόσμου τούτου» και «η άνεση» και «η ειρήνη» που φέρνουν ως βίωμα στη ψυχή, έχει κάτι συγγενικό με την «άνεση» και την «ειρήνη» των χιλιαστικών και πνευματιστικών κινήσεων, διότι τα φωτεινά όντα είναι τα ίδια με εκείνα που βλέπουν και οι πνευματιστές:

«Οι οπτασίες αυτές δεν είναι πνευματικές, αλλά εκ του κόσμου τούτου. Είναι τόσο σύντομες, κατορθώνονται τόσο εύκολα, είναι τόσο κοινότυπες και τόσο γήινες στις εικόνες τους, που δεν μπορεί να συγκριθούν σοβαρά με τις αληθινές χριστιανικές οράσεις του Παραδείσου που έλαβαν χώρα στο παρελθόν. Ακόμη και το πιο πνευματικό στοιχείο τους -το αίσθημα της παρουσίας του Χριστού- μας πείθει περισσότερο για την πνευματική ανωριμότητα εκείνων που είχαν την εμπειρία, παρά για οτιδήποτε άλλο. Αντί να προκαλούν το βαθύ δέος, το φόβο του Θεού και τη μετάνοια, που προκάλεσαν οι γνήσιες εμπειρίες της παρουσίας του Θεού στους χριστιανούς Άγιους -εκείνη του Αποστόλου Παύλου στο δρόμο προς τη Δαμασκό μπορεί να ληφθεί ως χαρακτηριστικό παράδειγμα οι σύγχρονες αυτές εμπειρίες προκαλούν κάτι που είναι πολύ πιο συγγενικό προς την άνεση και την ειρήνη των σύγχρονων πνευματιστικών και χιλιαστικών κινήσεων».

Η ώρα του θανάτου είναι ώρα εντάσεως του δαιμονικού πειρασμού.

Ο Μ. Βασίλειος στην ερμηνεία που κάνει στους λόγους του Ψαλτηρίου «σώσόν με εκ πάντων των διωκόντων με και ρύσαί με, μήποτε αρπάξη ως λέων την ψυχή μου» (Ψαλμ. 7, 1-2), κάνει το εξής σχόλιο: «Νομίζω ότι οι γενναίοι αθλητές του Θεού, οι οποίοι αγωνίστηκαν σ' όλη τους τη ζωή άξια εναντίον των αοράτων εχθρών, όταν διαφύγουν απ' όλους τους πειρασμούς τους και φθάσουν στο τέλος της ζωής τους, εξετάζονται από τον άρχοντα του κόσμου τούτου. Κι αν βρεθούν τραυματισμένοι ή κάπως στιγματισμένοι ή να έχουν επάνω τους αποτυπώματα της αμαρτίας, θα τους κρατήσουν οι εχθροί αιχμάλωτους. Αν βρεθούν απρόσβλητοι και ακηλίδωτοι από την αμαρτία, θα τους αναπαύσει ο Χριστός, επειδή είναι ανίκητοι και ελεύθεροι. Παρακαλεί λοιπόν ο Ψαλμωδός και για την παρούσα και για τη μέλλουσα ζωή, διότι λέει: «Σώσε με εδώ από τους διώκτες μου και λύτρωσε με εκεί, τον καιρό της εξετάσεως, μήπως μου αρπάξει, όπως αρπάζει το λιοντάρι, τη ψυχή μου». Και μπορείς να βεβαιωθείς γι' αυτά και από τα ίδια τα λόγια του Κυρίου που έλεγε την ώρα του Πάθους Του: «Νυν ο άρχων του κόσμου τούτου έρχεται και εν εμοί έξει ουδέν» (Ιωάν. 14, 30).

Επίσης η άγια Μαύρα, πού μαρτύρησε τον 3ο αιώνα, αντιμετώπισε έναν τέτοιο δαιμονικό πειρασμό την ώρα του θανάτου της. Ενώ είχε παραμείνει εννέα μέρες πάνω στο σταυρό που την είχαν σταυρώσει -καθώς και το σύζυγο της τον άγιο Τιμόθεο- πειράχτηκε από τον διάβολο. Αλλά ας δούμε πώς περιγράφει η ίδια η άγια Μαύρα στον συμμάρτυρα και σύζυγο της τον πειρασμό αυτό:

«Έχε θάρρος, αδελφέ μου, και διώξε τον ύπνο από τα βλέφαρα σου. Μείνε άγρυπνος και άκου τι είδα: Ήλθα σ' ένα είδος εκστάσεως και μου φάνηκε ότι μπροστά μου ήταν ένας άνδρας που κρατούσε στο χέρι του ένα κύπελλο γεμάτο με μέλι και γάλα. Αυτός λοιπόν ο άνδρας μου είπε: Πάρε αυτό και πιες το. Εγώ όμως τον ρώτησα: Και συ ποιος είσαι; Εκείνος μου απάντησε: Είμαι άγγελος του Θεού. Εγώ τότε του είπα: Ας προσευχηθούμε λοιπόν στον Κύριο. Αυτός όμως συνέχισε: Ήλθα κοντά σου για να απαλύνω το μαρτύριο σου. Είδα ότι είχες μεγάλη επιθυμία να φας και να πιεις, γιατί μέχρι αυτή τη στιγμή δεν πήρες καμία τροφή. Τότε τον ρώτησα: Ποιος σε οδήγησε να μου δείξεις αυτό το έλεος; Και τί σημασία μπορεί να έχει για σένα η καρτερία και η νηστεία μου; Δεν ξέρεις ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος και μπορεί να κάνει όλα, όσα είναι αδύνατα στους ανθρώπους; Άρχισα λοιπόν να προσεύχομαι και τότε είδα εκείνον τον άνδρα να γυρίζει το πρόσωπο του απ' την άλλη μεριά, προς τη δύση. Απ' αυτό κατάλαβα ότι ήταν μία σατανική άπατη. Ο σατανάς θέλησε να μας πειράξει ακόμη και πάνω στο σταυρό.

Σε λίγο αυτή η όραση εξαφανίσθηκε. Τότε ήλθε κοντά μου κάποιος άλλος άνδρας, που μου φάνηκε ότι με πήγε σ' ένα ποτάμι που έτρεχε μέλι και γάλα, και μου είπε: Πιες! Εγώ όμως απάντησα: Σου το είπα ήδη ότι δεν θα πιώ ούτε νερό ούτε οποιοδήποτε άλλο γήινο ποτό, μέχρι να πιω για τον Χριστό, τον Κύριο μου, το ποτήριο του θανάτου, που Εκείνος θα το αναμίξει με τη σωτηρία μου και την αθανασία της αιώνιας ζωής. Όταν τέλειωσα αυτά τα λόγια, εκείνος έσκυψε και ήπιε από το ποτάμι και ξαφνικά εξαφανίστηκαν από μπροστά μου και το ποτάμι και αυτός».

Πρέπει λοιπόν να είμαστε προσεκτικοί για τα φωτεινά όντα που εμφανίζονται την ώρα του θανάτου, μήπως είναι δαίμονες που εμφανίζονται σαν άγγελοι φωτός για να μας αποπλανήσουν. Να αποπλανήσουν, όχι μόνο το πρόσωπο που πεθαίνει, αλλά και όσους βρίσκονται γύρω του, διότι θα τους διηγηθεί την εμπειρία του μετά την ανάνηψη του, πράγμα που το γνωρίζουν οι δαίμονες.

Πηγή: *Θάνατος, Ανάσταση και αιώνια ζωή, Εκδ. «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ» Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 2002.*